

Milí bratři, milé sestry, milé děti, zdravím vás do vašich domovů apoštolským pozdravem:

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Introit: Žalm 26

Dopomoz mi, Hospodine, k právu. Žil jsem bezúhonně, neochvějně doufal v Hospodina. ² Hospodine, zkoumej mě a podrob zkoušce, protřib moje ledví a mé srdce! ³ Tvoje milosrdenství mám před očima, řídím se tvou pravdou. Amen.

Píseň (1): Ž 72

Modlitba:

Chválíme tě, Hospodine, Bože svatý, že se k nám nehodným lidem skláníš a vnášíš do vsí naší temnoty jasné světlo. Vyznáváme, že tě stále zarmucujeme a zraňujeme, když jsme ve svém jednání tvrdí, panovační a pyšní. Působíme si navzájem bolesti a trápení. Je mnoho rozporů mezi tím, co mluvíme, vyznáváme ústy a tím, jak skutečně smýšlíme a jednáme. Pane, smiluj se nad námi. Dovoláváme se dnes tvého milosrdenství a odpuštění v Pánu Ježíši Kristu. V něm je totiž naděje a záchrana pro každého z nás a pro všechny, kteří v něj ještě uvěří. A tak tě prosíme, buď dnes s námi, s tím po domech roztroušeným stádečkem tvého lidu. A mluv k nám, Pane. Amen.

1. čtení: Deuteronomium 4:1-10

Píseň (2): 440

Hlavní (2.) čtení: Marek 7:1-13

Kázání:

ÚVOD: Tak to vždycky bylo!

Milí bratři, milé sestry,

víte, jakou větou často končí ostřejší rozhovory, hádky a rozepře v církvi? Větou: „*Tak to vždycky bylo.*“ Když se sbor či církve nachází na rozcestí, když křesťané debatují o své budoucnosti, když dvě strany ve sboru prosazují protikladná řešení, najednou se ozve: „*Tak to vždycky bylo.*“ A basta! Proč to, co vždycky bylo a vždycky fungovalo, nyní měnit? Tato věta je projevem lpění na tradici, výrazem touhy po kontinuitě, návaznosti na předky.

Přestože ta věta sama o sobě není pravdivá (vždyť přece všechno v tomto světě má svůj začátek a konec)... Přestože docela agresivně zabraňuje druhé straně rozvíjet jakoukoli další rozumnou debatu... Já pro ni mám čím dál větší pochopení. To jistě souvisí s přibývajícím věkem. Ale zřejmě mnohem víc s tím, kde nyní žiji a v jakém sboru sloužím jako farář.

Na konfirmační zkoušce jsem se ptal konfirmandů: „*Proč slavíme narození Pána Ježíše 25. prosince?*“ Dostal jsem pohotovou odpověď od 13letého klučiny: „*Protože to tak vždycky bylo.*“ Na biblické hodině se mě zeptaly sestry: „*Bratře faráři, proč nečtete u večere Páně Žalm 23? Tak to tady vždycky bylo.*“ A jeden bratr se mě ptal: „*Pane farář, proč nebyla zkouška konfirmandů týden před konfirmací? Proč se konala dva týdny před konfirmační slavností? To jsou zase nějaké novoty? Konfirmandé měli vždycky zkoušku týden před konfirmací.*“ Anebo ještě jeden příklad, docela častý dotaz: „*Proč někteří lidé pijí u večere Páně víno z těch malých plastových kalíšků? Vždycky se pilo ze společných kalichů.*“

No, a vidíte... Že se něco opakovalo mnohokrát za sebou, ještě automaticky neznamena, že to tak bude vždycky, až do skonání věků. Co bychom letos o Velikonocích dali za zkoušku konfirmandů

dva týdny před konfirmační slavností! A co bychom dali za vysluhování večere Páně pomocí kalíšků!

A navíc: Že se něco opakovalo mnohokrát za sebou a my jsme si na to zvykli, ještě neznamená, že je to nutně správné. Že je to dobré. Dobré to je možná v našich lidských očích. Ale nemusí to být dobré v Božích očích. Nemusí to být Bohu milé.

A platí to samozřejmě i naopak: Tradice není vždycky špatná. Tradice ve sboru a v rodině nás spojuje s našimi předky, kteří před námi razili cestu víry – a my na ně navazujeme. Tradice nám dává pocit bezpečí. Opakování určitých činností nám dává pocit, že je všechno v pořádku. Tak, jak má být. A čím jsme starší, tím víc na tom lpíme. V mládí nám je veškerá tradice ukradená. Ale s přibývajícím věkem je pro nás stále důležitější. A tak se někdy i zlobíme, když s námi druzí nesdílejí naše přesvědčení a chtějí by měnit to, co je v našich očích dobré a hodnotné.

I. Dobrá a zlá tradice

Bratři a sestry, dnešní oddíl z Markova evangelia musíme číst pozorně, abychom z něj nevyvodili unáhlené závěry. Někdo by z něj totiž mohl slyšet Ježíšův přísný zákaz jakékoli tradice. Ježíšův požadavek na vymýcení tradice. Ježíšův názor, že úplně každá tradice je špatná, zlá a dokonce ďábelská. Že tradice do církve vůbec nepatří. A když už se do církve vloudí, pak církev zničí. Ne, to určitě dnes Pán Ježíš neříká. Ježíš nestaví Boží slovo proti jakékoli tradici. Pán Ježíš staví Boží slovo jen proti špatné tradici.

Na druhou stranu by byl hrubý omyl se domnívat, že tradice je vždy jen dobrá, chvályhodná, a úctyhodná. Že snad každá starobylá tradice je v souladu s Boží vůlí a s Božím slovem. Že jen Židé se drželi špatné tradice, zatímco křesťané se drží vždy pouze té dobré tradice. To by ale snad nikoho z nás, evangelíků, nenapadlo.

Takže: Není tradice jako tradice! Je tradice dobrá a tradice špatná. **A co je dobrá tradice?** Poslechněme si klasickou odpověď. Ve vyznání víry Jednoty bratrské, která tomuto tématu věnovala celou dlouhou kapitolu, stojí:

- *Ale řády a obyčeje vzdělávající v lidu křesťanském pravou víru a poctu Boží, též svornost, lásku, pokoj (budže od biskupů aneb sněmů církevních a od kohokoli pošlí a ustanovení jsou), rádi držíme i jiným, aby sobě lid věrný nic jimi nepřekážel, ale jich k dobrému užíval, radíme.* (Bratrské vyznání, čl. 15.5)

Tedy: Všechno, co podporuje pravou víru. Všechno, co vede k chvále Hospodina. Všechno, co buduje v církvi lásku a pokoj. Tedy: Všechno, co je v souladu s Božím slovem. Všechny takové řády a obyčeje je dobré držet.

A teď: **Co je špatná a zlá tradice?** Zlá tradice je ta, která nás sice spojuje s našimi předky, ale odpojuje nás od Božích nařízení a vzdaluje nás tím od Boha. Špatná tradice je ta, která za cenu kontinuity s předky poškozujeme naši víru a nahlodává zbožnost našich bratrů a sester. A proti takové tradici Bratří vystupují tvrdě:

- *Smýšlíme tedy a držíme, že všickni ti řádové a podešlí obyčejové (obyčeje, které se vloudily), kterýmiž se čest Kristova zastěňuje, lid od pravé víry odvodí (a k pověrám obrací) a pro kteréž se přikázání Boží ruší neb opouštějí neb zmenšují a slovo Boží čistotu a pravdu svou trátí, nemají držáni a zachovávaní, ale utíkání býti.* (Bratrské vyznání, čl. 15.5)

Tradice, která ruší či umenšuje Boží příkazy, odvádí od víry, znečišťuje Boží slovo a zastíňuje Kristovu slávu, má skončit na smetišti dějin. Od takové tradice mají křesťané utíkat, a ne se jí zuby nehty držet. Pryč se všemi starobylými tradicemi, které zatemňují Krista a jeho evangelium! Pryč s tím starým harampádím! A zároveň: Pryč se všemi novotami, které se v církvi rychle zabydlují a které rovněž zatemňují Krista a jeho evangelium! Pryč i s těmi bezcennými moderními tretkami!

II. Písmo doporučuje dobrou tradici

Reformátoři jsou tedy opatrní v hodnocení tradice. Dobrou tradici doporučují. A totéž nacházíme v Písmu samotném! Vhodným příkladem je apoštol Pavel. Ten píše korintským křesťanům:

- *Chválím vás, že si mne stále připomínáte a držíte se tradice, kterou jste ode mne přijali.* (1K 11:2; viz 2Te 2:15; 2Tm 1:13-14)

A o několik veršů dál píše ta nádherná slova o večeři Páně:

- ²³ *Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, ²⁴ vzdal díky, lámal jej a řekl: "Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku."* (1K 11:23-24)

Pavel odevzdává dál to, co od Pána přijal. To je tradice: Přijímat a odevzdávat to, co je životně důležité (zde slova ustanovení večeře Páně, která mluví o Kristově oběti za nás hříšné). A o několik kapitol dál mluví apoštol o zvěstování Kristova vzkříšení, které se rovněž předává, tedy traduje:

- ³ *Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem ⁴ a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ⁵ ukázal se Petrovi, potom Dvanácti.* (1K 15:1-5)

Jaké požehnání, bratři a sestry, že my už dávno můžeme každou tradici poměřovat podle Božího Slova, podle Písma! Takovou výhodu křesťané prvních staletí neměli. Využívejme této výsady!

III. Ježíšův střet s náboženskou policií

Zpět k Markovu evangeliu. Pán Ježíš dnes nemluví o dobré tradici. On se příkře obrací proti špatné, zlé tradici. A navází se tedy i do těch, kteří takovou tradici sami přijali a předávají lidem kolem sebe či dalším generacím.

- ¹ *Shromáždili se k němu farizeové a někteří ze zákoníků, kteří přišli z Jeruzaléma. ² Uviděli některé z jeho učedníků, jak jedí znesvěcujícíma, to jest neomytýma rukama. ⁵ Farizeové a zákoníci se ho zeptali: "Proč se tvoji učedníci neřídí podle tradice otců a jedí znesvěcujícíma rukama?"*

Jedná se tedy o další střet s galilejskými farizeji, do kterého se vložili také jeruzalémští zákoníci, tehdejší náboženská policie. O této policii jsme slyšeli minulou neděli dost. Zákoníci prohlašovali, že Ježíš vyhání demony ve jménu Satana. (Mk 3:20-30) A dnes jsou jim trnem v oku Ježíšovi učedníci, kteří nedodržují přísné a podrobné předpisy, týkající se očišťování.

Pod tíhou strachu z nákazy koronavirem bychom mohli nabýt mylného dojmu, že těmto farizeům a zákoníkům šlo o hygienu. Že jim šlo o tělesné zdraví svých bližních. Že jim šlo o to, aby lidé jedli s čistýma, umytýma rukama. Vždyť tehdy bylo běžné, že celá rodina si nabírala jídlo rukou a jedla z jednoho hrnce.

Ovšem těmto učencům nešlo o hygienu, o tělesné zdraví. Jim šlo o rituální očistu. O náboženské očišťování. Oni věřili, že když budou mít rituálně umyté ruce, když budou mít čistá zápěstí podle předpisu židovské tradice, budou spaseni. Bez nadsázky, bratři a sestry! Jeden významný rabín řekl: „Kdokoli má příbytek v zemi Izrael a jí své jídlo umytýma rukama, může si být jist, že přijme věčný život.“ Rituální očišťování bylo pro židy té doby velice důležité. Mišna, první veliký souhrn židovské ústní tradice, věnuje tomuto tématu celých 30 kapitol textu! A ještě zmiňme rabiho Akibu. Když ten byl uvězněn, používal vodu na umývání rukou – a přitom žíznil! Říkal: „Raději zemřu, než abych přestoupil tradici otců.“

Ano, tradice otců byla a stále je v židovství velice vážená. Stejně jako Mojžíšův Zákon, ptáme se? Minimálně stejně! Možná ještě trochu víc. V Jeruzalémském Talmudu nacházíme třeba tyto výroky: „Slova zákoníků je třeba víc milovat než slova Zákona.“ Nebo: „Je větší zločin přestoupit slova školy rabiho Hilela než slova Písma.“

Jistě: Tohle není problém pouze židovského náboženství. Křesťané také někdy staví na roveň Písmo a tradici. Možná bychom řekli sami o sobě, my evangelíci, že nás se to netýká. Že pro nás je Písmo nad tradicí. Písmo musí veškerou tradici zkoumat a posuzovat. Ovšem pozor, bratři a sestry! Nás evangelíků se dnešní slova týkají úplně stejně jako kohokoli jiného.

IV. Bláznovství!

Zákoníci a farizeové se tedy drželi tradice otců, která zatemňovala Boží slovo, Hospodinův zákon. Byli přesvědčeni, že rituálním očišťováním rukou, celého těla, nádobí, a dokonce třeba i lehátka oslavují Hospodina. A přitom ve skutečnosti poslouchali a uctívali špatnou tradici, která dusila Písmo. K čemu bychom to jejich bláznivé jednání přirovnali?

Tak třeba: Kdo z vás by se považoval za dobrého zahradníka, kdyby do krásně upravených záhonků schválně nasekl plevele? Jen blázen by to udělal! A ještě větší blázen by se tím chlubil! *Víš, letos mi žádné jahody nevyrostly. A proč? No, okopal jsem je a pohnojil. A pak jsem do těch záhonků vysel pampelišky. Zkus to taky! Víš, jaká je to paráda? Jestli to neuděláš, tak jsi jako zahradník odepsaný!*

Kdo z vás by se chlubil tím, že nalil do své studny kýbl močůvky? Kdo z vás by na to byl hrdý? Kdo z vás by své bližní ještě povzbuzoval: *To nejlepší, co můžete se svou studnou udělat, je nalít tam deset litrů močůvky! Věřte mi, to nemá chybu!*

A do třetice: Kdo z vás by si schválně načerpal do naftového motoru vašeho auta Natural 95, tedy benzín? A kdo z vás by se s tím ještě vytahoval před lidmi?

V takových případech přece není na co být pyšný! Jen blázen by toto všechno udělal schválně. A ještě větší blázen by toto všechno opakoval po předcích.

Jen si představte, že vám někdo povídá: *Můj táta vždycky čepoval benzín do naftáků. Tak já to dělám také. Přijedu na benzinu a do své Octavie, která jezdí na naftu, načerpám plnou nádrž Naturalu. Zaplatím. Otočím klíčkem v zapalování. A pak už neodjedu. Zkus to taky. Je to skvělé!*

Připadá vám to naprosto absurdní? Padlé na hlavu? No, nevidím na vás. Nevím, jestli jste se při těchto příkladech alespoň trochu pousmáli. Doufám, že ano. Mělo vás to pobavit.

A teď pozor: Přesně to dělali ti farizeové z Galileje a zákoníci z Jeruzaléma. Žili podle tradice otců, která s Písmem neměla vůbec nic společného. Zaplevali svou tradici zvěstí Božího slova. Dusili úrodu, která z poslušnosti Božího slova mohla vzejít. Tím, co druhým nařizovali, otrávil čistou vodu Božího slova. Tím, co sami přijímali a předávali dál, znemožňovali lidem kolem nich pohnout se dopředu tím správným směrem – jako když do naftáku nalijete benzín. Jak jim Ježíš řekl těsně před svým zatčením:

- ²³ *Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba činit a to ostatní nezanedbávat.* ²⁴ *Slepi vůdcové, cedíte komára, ale velblouda spolknete!* ²⁵ *Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Očišťujete číše a talíře zvenčí, ale uvnitř jsou plné hrabivosti a chtivosti.* (Mt 23:23-25)

Místo, abyste se zaměřovali na to, o co skutečně v Božím zákoně jde, tedy na právo, milosrdenství a věrnost, řešíte zbytečnosti. Místo, abyste čistili své nitro před Boží tváří, umýváte si špinavé ruce.

A ještě farizeové měli tu drzost vyčítat Ježíšovi, že jeho učedníci nečiní totéž. Oni se samozřejmě nezlobili na učedníky. Především měli pivku na Krista samotného. *Vždyť to jsou tvoji učedníci, Mistře! Co jsi to za učitele, když tví žáci páchají takové hanebnosti?*

V. Pokrytectví!

Jenže Ježíš nebyl ochoten přistoupit na jejich hru. Nebránil se. Nesnažil se vysvětlit jim své postoje k rituální čistotě. Tím vším by se totiž v jejich očích přiznal, že se nedrží posvátné tradice otců. Proto zvolil útok, který je někdy skutečně nejlepší obranou.

- ⁶ *Řekl jim: "Dobře prorokoval Izaiáš o vás pokrytcích, jak je psáno: 'Tento lid ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; ⁷ marná je zbožnost, kterou mne ctí, učíte naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.'* ⁸ *Opustili jste přikázání Boží a držíte se lidské tradice."* ⁹ *A ještě řekl: "Jak dovedně rušíte Boží přikázání, abyste zachovali svou tradici!"* ¹³ *Tak rušíte Boží slovo svou tradicí, kterou pěstujete. A takových podobných věcí činíte mnoho."*

Podle Pána jsou to pokrytci. Očišťují si rituálně ruce. Dávají svou náboženskou praxi na odiv. Lidé je za to obdivují. A oni si myslí, že jim za to snad Hospodin tleská. Pro nás je pokrytec člověk, který něco předstírá, který ze sebe dělá někoho, kým ve skutečnosti není.

Ale v řeči Nového zákona je to ještě horší: Pokrytec je vlastně rouhač, který se svým jednáním vzdalil Hospodinu. Takže slovy Ježíše: *Já nemám problém. To vy jste ve velikém maléru! Ctíte Hospodina jen navenek. Ale vaše srdce je od něj daleko. Učíte druhé lidi něco, co Bůh nikdy nepřikázal a nenařídil. Boží přikázání jste opustili a zrušili. Místo toho držíte lidskou tradici a dál ji rozvíjíte.*

A aby bylo jasné, co tím Pán Ježíš myslí, dá jim příklad: Páté přikázání Desatera.

- ¹⁰ *Vždyť Mojžíš řekl: 'Cti svého otce i svou matku' a 'kdo zlořečí otci nebo matce, ať je potrestán smrtí'.¹¹ Vy však učíte: Řekne-li někdo otci nebo matce: 'To, čím jsem ti zavázán pomoci, je korbán (to jest dar Bohu)',¹² již podle vás nemusí pro otce nebo matku nic udělat.*

Ježíš říká: Máte ctít své rodiče. To také znamená, že až rodiče zestárnou, máte se o ně postarat. Je-li to ve vašich možnostech, máte je ekonomicky zajistit. Rodiče vás živili, když jste byli malí. Teď, když jsou staří, jim tu péči můžete vrátit.

Jenže podle židovské tradice mohl mladý člověk skrze *korbán* (slib Bohu) odevzdat svůj majetek Hospodinu. A od té chvíle bylo jeho jmění „svaté“, nedotknutelné. Jeho majetek nesměl nikdo užívat – tedy kromě toho mladíka samotného. Ani jeho rodiče. Od té chvíle tedy ze svého majetku nemusel živit své stárnoucí rodiče. Chytré, ne? To je vypečené řešení! Ne! To je pokrytectví! To je rouhání. To je výsměch Božímu přikázání. To je špatná tradice otců v praxi.

VI. A teď: Co my?

Bratři a sestry, opravdu si nemysleme, že jsme jako protestanti, kteří vždycky měli úctu k Písmu, ušetření Ježíšovy kritiky. V žádném případě nejsme.

Dlouho jsem si lámal hlavu s tím, zda se v našem sboru držíme lidských tradic a ustanovení, která jdou přímo proti Božímu slovu. A na nic jsem nepřišel. Naštěstí!

Ale na druhou stranu: Jakožto tradiční sbor máme mnoho tradic, které bychom mohli vnucovat druhým lidem jako ty nejlepší. A je pravda, že na naše tradice jsme tu a tam až příliš hrdí. Proto bychom někdy mohli sklouznout k tomu, že budeme lidem neznalých našich tradic nabízet jen ty tradice – a ne Boží slovo. Starobylé tradice – a ne evangelium. Úctyhodné tradice – a ne Ježíše Krista ukřižovaného a vzkříšeného.

Když například vyprávíme o Elsnerovu kancionálu, nezapomeňme druhým sdělit, že skrze ty písně oslavujeme Hospodina, našeho Stvořitele a Spasitele. A že navíc plně uznáváme, že je mnoho jiných hlubokých duchovních písní a zpěvníků. A když vyprávíme o naší konfirmační slavnosti, pak nezapomeňme podtrhnout, že máme radost především z toho, že se mladí lidé přihlásili k Pánu Ježíši. A ne jen z toho, že byli oblečeni do javornického kroje.

Anebo: Když jdeme do kostela a zdravíme bratra faráře, pak nezkoumejme, zda má rovné a nažehlené tabulky. Spíš se za něj pomodleme, aby měl rovný charakter. A přejme si víc, aby rostl duchovně, než aby mu konečně narostly vlasy na hlavě. A když se díváme jeden na druhého, nehodnotme, zda má či nemá čistounké oblečení. Spíš prosme Pána, aby se dotýčný příliš nezaflákal pýchou a sobectvím. A o totéž prosme Boha sami pro sebe.

A ještě se musíme zastavit u toho Ježíšova prvního slova: **Pokrytci!** Bratři a sestry, nejsme také my někdy pokrytci? Hřeje nás u srdce, když o nás, evangelících, druzí lidé říkají, že jsme znalci Písma. Ale jak moc Písmo vlastně známe? A pokud známe, do jaké míry jsme ochotni podle něj žít?

Kolikrát jsme vážně odkývali slova Pána Ježíše, že máme milovat své bližní, ale hned po odchodu z kostela jsme se k druhým chovali zle – a ještě jsme si to pěkně omluvili? Kolikrát jsme se zbožně tvářili v kostele a Pánu Bohu zpívali písně, zatímco jsme mysleli na to, jak si u televize naplníme

břicho knedlíky? Slova husitské písně „*Kristus nám za škody stojí*“ máme velmi rádi. Ale pak je nám zatěžko zaplatit salár, nebo pomoci bližnímu v nouzi.

Neplatí třeba i o nás někdy označení „nedělní křesťané“? V neděli křesťan – a od pondělí do soboty pohan jak poleno? Anebo jsme spíše podobní muslimům, kteří věří, že se před zrakem Alláha schovají? Co my? Když nejsme v kostele, když nejsme mezi křesťany, když jsme naopak mezi nevěřícími kamarády, kolegy z práce, příbuznými. Chováme se a mluvíme tak, jako bychom žádného Krista ani neznali? A kolikrát dáme víc na vnější věci, které mají dlouhou tradici než na Boží slovo?

Možná to o vás neplatí. Ale o mně to platí určitě. A tak se ptám: Jak z toho ven? Je pouze jediná možnost: Předstoupit před trůn milosti, předstoupit před Pána Ježíše a všechno mu vyznat. Když nás Kristus usvědčí, přiznejme mu, že jsme pokrytci. Nedívejme se kolem sebe. Podívejme se do našeho nitra, zda je blízko či daleko od Hospodina. Nesrovnávejme se s druhými lidmi. A ani se neutěšujme tím, že nás druzí lidé chválí, že o nás dobře smýšlí. Oni naše srdce neznají. Ale Kristus zná naše nitro. To naše nitro, které by mělo cele patřit jemu.

A Pán Ježíš, pevně věřím, nám pomůže. Odpustí nám veškeré naše pokrytectví. A dá nám jistě i sílu, abychom se z toho začarovaného kruhu vymotali.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, odpusť nám, kdykoli se chováme jako pokrytci. Odpusť nám, že tvé slovo neposloucháme. Odpusť nám, že naše srdce je od tebe někdy tak daleko. A čím dál jsme od tebe, tím víc se držíme vnějších a druhořadých věcí. Prosíme tě, abys nám svým svatým Duchem pomáhal, abys nás držel u sebe, abys nás vedl k nápravě. Amen.*

Píseň (3): 382

Ohlášky:

Bratři a sestry, v tuto chvíli platí, že první nedělní shromáždění se bude konat v neděli 17. května. Všechno vám včas podrobně sdělíme. Dnešní sbírka je na potřeby našeho sboru.

Můžete také přispívat na Jeronymovu jednotu – a to posláním příslušného obnosu na náš sborový účet: **1444717349/0800**. Variabilní symbol je **31520**. Příslušné informace k této sbírce naleznete na našich webových stránkách.

Nadále vkládáme krátká duchovní zamyšlení na náš sborový **youtube kanál: ČCE Javorník nad Veličkou**. Odkaz naleznete např. na našich **sborových webových stránkách**.

(<https://cce-javornik.estranky.cz/>)

Br. farář může i v této době vykonávat individuální návštěvy a pastorační péči, případně i vysluhovat v rodinách večeři Páně. Pokud máte zájem o jeho návštěvu či třeba jen o telefonický rozhovor, neváhejte br. faráře Petra Kulíka kontaktovat.

(mobil: 604 708 768; e-mail: petr.kulik@gmail.com)

Přímělné modlitby a Modlitba Páně:

Pane Ježíši Kriste,

prosíme Tě o radostnou a nadějnou víru. Dej, ať jsme my sami, jednotlivci, rodiny a sbory, místem a prostředím, kde je překonávána nedůvěra, nesnášenlivost, sudičství.

Prosíme, abychom tvořili společenství odpuštění, smíření, pokory a naděje.

Přimlouváme se za všechny, kteří Tě neznají, nechtějí znát a žijí daleko od Tebe. Stůj při všech nešťastných, opuštěných, opomíjených, při všech nemocných a umírajících.

Zabraňuj všem, kteří připravují ve světě rozbroje a konflikty.

Prosíme za věrohodné svědectví církve v tomto světě, kde je mnoho trápení a neštěstí kvůli lidské omezenosti a posedlosti. Lidem v moci postaveným dávej vůli a odvahu k úsilí o pokoj, o moudřejší a spravedlivější pořádky.

A v tichosti Ti nyní předkládáme to, co nás tíží a trápí, co zde nebylo vysloveno a co jsme třeba dosud nikomu nesvěřili. A společně voláme k tvému Otci modlitbou, kterou jsi nás ty sám naučil: **Otče náš...**

Kancionál: strana 685, sloky 10-14

Poslání: Koloským 2:6-9 (Kralická bible)

⁶ Protož jakož jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chod'te, ⁷ Vkořenění a vzdělání na něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhojňující se v ní s díky činěním. ⁸ Hled'tež, ať by vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista. ⁹ Nebo v něm přebývá všecka plnost Božství tělesně.

Požehnání: podle Žalmu 26

At' vám Hospodin žehná. At' vás posílí, abyste žili bezúhonně. At' vás posvěťí, aby vaše ruce byly nevinné a vaše nohy stály na rovině. At' vás Hospodin vykoupí a smiluje se nad vámi. Amen.

Píseň (5): 419